

URZĄD MIEJSKI
w ZAWIERCIU

2018 -10- 22

WPLYNĘŁO
Dz. 26582

Warszawa, dnia 16 października 2018 r.

GENERALNY DYREKTOR
OCHRONY ŚRODOWISKA

DOOS-WDŚ/ZOO.420.130.2018.AB.2

ZAWIADOMIENIE

Na podstawie art. 49 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zm.) w związku z art. 74 ust. 3 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. z 2016 r., poz. 353 ze zm.), dalej *ustawa ooś*, zawiadamiam strony postępowania, że postanowieniem z dnia 10 października 2018 r., znak: DOOS-WDŚ/ZOO.420.130.2018.AB.1, Generalny Dyrektor Ochrony Środowiska utrzymał w mocy postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 7 grudnia 2017 r., znak: WOOŚ.4201.4.2016.AS2.37, nakładające rygor natychmiastowej wykonalności na decyzję własną z dnia 28 listopada 2017 r., znak: WOOŚ.4201.4.2016.AS2.34, określającą środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pn. *Renowalizacja i odbudowa częściowo nieczynnej linii kolejowej nr 182 Tarnowskie Góry – Zawiercie*.

Z treścią postanowienia strony postępowania mogą zapoznać się w siedzibie:

- Urzędu Miejskiego w Tarnowskich Górach, ul. Rynek 4, 42 – 600 Tarnowskie Góry,
- Urzędu Miejskiego w Miasteczku Śląskim, ul. Rynek 8, 42 – 610 Miasteczko Śląskie,
- Urzędu Gminy Ożarówice, ul. Dworcowa 15, 42 – 625 Ożarówice,
- Urzędu Gminy Mierzęcice, ul. Wolności 95, 42 – 460 Mierzęcice,
- Urzędu Miasta i Gminy Siewierz, ul. Żwirki i Wigury 16, 42 – 470 Siewierz,
- Urzędu Miasta Poręba, ul. Dworcowa 1, 42 – 480 Poręba,
- Urzędu Miejskiego w Łazach, ul. Traugutta 15, 42 – 450 Łazy,
- Urzędu Miejskiego w Zawierciu, ul. Leśna 2, 42 – 400 Zawiercie,
- Urzędu Gminy Świerklaniec, ul. Młyńska 3, 42 – 622 Świerklaniec,
- Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Katowicach, ul. Dąbrowskiego 22, 40 – 032 Katowice,
- Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, ul. Wawelska 52/54, 00 – 922 Warszawa.

Wywieszono w dniach: od 22.10.2018 do

Pieczczę urzędu:

Z upoważnienia
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Dyrektor Departamentu
Ocen Oddziaływania na Środowisko

Dr Łukasz Młynickiewicz

art. 49 kpa. Strony mogą być zawiadamiane o decyzjach i innych czynnościach organów administracji publicznej przez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty w danej miejscowości sposób publicznego ogłaszania, jeżeli przepis szczególnie tak stanowi; w tych przypadkach zawiadomienie bądź doręczenie uważa się za dokonane po upływie czternastu dni od dnia publicznego ogłoszenia.

art. 74 ust. 3 ustawy ooś. Jeżeli liczba stron postępowania o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 20, stosuje się przepis art. 49 kpa.

GENERALNY DYREKTOR OCHRONY ŚRODOWISKA

Warszawa, dnia 10 października 2018 r.

DOOŚ-WDŚ/ZOO.420.130.2018.AB.1

POSTANOWIENIE

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 144 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2016 r., poz. 23 ze zm.), po rozpatrzeniu zażalenia Tadeusza Machury, Danuty Machury, Pawła Chałady i Marzeny Kuczyńskiej Chałady z dnia 20 grudnia 2017 r. na postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach, dalej RDOŚ w Katowicach, z dnia 7 grudnia 2017 r., znak: WOOŚ.4201.4.2016.AS2.37, nakładające rygor natychmiastowej wykonalności na decyzję RDOŚ w Katowicach z dnia 28 listopada 2017 r., znak: WOOŚ.4201.4.2016.AS2.34, określającą środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pn. *Rewitalizacja i odbudowa częściowo nieczynnej linii kolejowej nr 182 Tarnowskie Góry – Zawiercie*,

utrzymuję w mocy ww. postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 7 grudnia 2017 r., znak: WOOŚ.4201.4.2016.AS2.37, RDOŚ w Katowicach, działając na wniosek PKP Polskie Linie Kolejowe S.A., reprezentowanej przez Ewę Makosz, nadał decyzji własnej z dnia 28 listopada 2017 r., znak: WOOŚ.4201.4.2016.AS2.34, określającej środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia pn. *Rewitalizacja i odbudowa częściowo nieczynnej linii kolejowej nr 182 Tarnowskie Góry – Zawiercie*, rygor natychmiastowej wykonalności.

Zażalenie na ww. postanowienie w terminie ustawowym, pismami z dnia 20 grudnia 2017 r., wnieśli: Tadeusz Machura i Danuta Machura oraz Paweł Chałada i Marzena Kuczyńska Chałada. Skarżący wnieśli o uchylenie w całości wydanego w dniu 7 grudnia 2017 r. rozstrzygnięcia, wskazując, iż rygor natychmiastowej wykonalności został nadany pomimo braku przesłanek do jego nadania. W opinii skarżących:

1. nadanie rygoru nie jest niezbędne i to nie tylko w kontekście dobrowolnych działań strony, lecz przede wszystkim w kontekście środków przymusu przewidzianych w ustawie z dnia 17 czerwca 1966 r. *o postępowaniu egzekucyjnym w administracji* (Dz. U. z 2016 r., poz. 599 ze zm.). Niezbędność, zdaniem strony skarżącej, winna być uwidoczniiona w uzasadnieniu rozstrzygnięcia nakładającego rygor (zarówno w decyzji, jak i w odrębnym postanowieniu);

2. nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności nie będzie przeciwdziałać potencjalnemu zagrożeniu prawnie chronionym interesom inwestora, a wykonanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, tj. złożenie w oparciu o nią wniosku o wydanie kolejnych decyzji w toku procesu inwestycyjnego, nie doprowadzi do ustania stanu zagrożenia dla dóbr prawnie chronionych. Ponadto, skarżący wywodzą, że realizacja inwestycji nie jest przesądzona (ze względu na przyjęty sposób finansowania przedsięwzięcia, tj. tryb konkursowy w ramach składania wniosków o dofinansowanie ze środków Unii Europejskiej), a na chwilę obecną nie ma ani konieczności ani możliwości skonsumowania postanowienia nakładającego rygor z uwagi na pozostawanie przedmiotowej linii kolejowej w fazie projektowania;

3. nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności oraz kontynuowanie procesu inwestycyjnego może doprowadzić do rozpoczęcia realizacji inwestycji w oparciu o wadliwą decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, na podstawie której w środowisku zostaną poczynione szkody znacznych rozmiarów;

4. nadając rygor natychmiastowej wykonalności, organ I instancji pominął istniejący konflikt społeczny (zrealizowanie inwestycji wiąże się z uciążliwościami dla innych stron postępowania) oraz konflikt interesów stron postępowania. Zdaniem wnoszących zażalenie, organ I instancji pominął także stanowiska stron postępowania (dotyczące m.in. poprawności raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko), a uwzględnił stanowiska podmiotów pozbawionych przymiotu strony, które nie będą poddane negatywnemu oddziaływaniu przedsięwzięcia. Powyższe świadczy, w ocenie stron skarżących, o dowolnej ocenie okoliczności stanowiących podstawę do nałożenia rygoru natychmiastowej wykonalności, z pominięciem istotnych okoliczności zawartych w treści zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Organ II instancji ustalił i zważył, co następuje.

Na wstępie należy wskazać, że podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowił art. 108 ust. 1 *kpa*, zgodnie z którym decyzji, od której służy odwołanie, może zostać nadany rygor natychmiastowej wykonalności, gdy jest to niezbędne ze względu na ochronę zdrowia lub życia ludzkiego albo dla zabezpieczenia gospodarstwa narodowego przed ciężkimi stratami bądź też ze względu na inny interes społeczny lub wyjątkowo ważny interes strony. W tym ostatnim przypadku organ administracji publicznej może w drodze postanowienia zażądać od strony stosownego zabezpieczenia.

Organ I instancji opatrzył rygorem natychmiastowej wykonalności decyzję własną z dnia 28 listopada 2017 r. już po jej wydaniu, w drodze odrębnego postanowienia stosownie do brzmienia art. 108 § 2 *kpa*. W doktrynie podkreśla się, że, ze względu na uznaniowy charakter rozstrzygnięcia w przedmiocie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności, organ administracji publicznej nie może nadać swej decyzji nieostatecznej rygoru, jeżeli nie uzasadni takiego rozstrzygnięcia jedną z okoliczności wskazanych w art. 108 § 1 *kpa*, których nie można traktować rozszerzająco.

Odnosząc się do zarzutu wskazanego w pkt 1 niniejszego rozstrzygnięcia co do niedostatecznego wykazania przez organ I instancji w uzasadnieniu swojego postanowienia *niezbędności* niezwłocznego wdrożenia decyzji w życie, wyjaśnić należy, co następuje. Niezbędność

jest przesłanką wspólną dla wszystkich przypadków nadania decyzji rygoru, wymienionych w art. 108 § 1 *kpa*, a okoliczność jej zaistnienia musi być uwidoczniiona w uzasadnieniu postanowienia o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności. Wskazane naruszenie nie stanowi jednak naruszenia kwalifikowanego, mogącego mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Należy mieć bowiem na uwadze, że uzasadnienie postanowienia o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności decyzji pierwszoinstancyjnej jest w pełni reformowalne w postępowaniu zażaleniowym. Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem sądowo-administracyjnym, *odwołując się do pojęcia „niezbędności” niezwłocznego działania, ustawodawca uznaje, że może to nastąpić wówczas, gdy w danym czasie i w danej sytuacji nie można się obejść bez wykonania praw lub obowiązków, o których rozstrzyga się w decyzji, ponieważ zwłoka w ich wykonaniu zagraża dobrom chronionym, określonym w art. 108 § 1 kpa. Zagrożenie to musi mieć realny charakter i nie może być tylko prawdopodobne (...)* (por. orzeczenie Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 15 lipca 2010 r., sygn. akt: II OSK 1134/09). Podstawą do nałożenia na przedmiotową decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach rygoru natychmiastowej wykonalności był, co wynika z uzasadnienia skarżonego postanowienia, *inny interes społeczny*, o którym mowa w art. 108 § 1 *kpa*. Organ I instancji wykazał bowiem, że *realizacja inwestycji przyniesie wiele korzyści społecznych, m.in. zwiększy dostępność mieszkańców regionu do transportu kolejowego zarówno w kontekście dojazdów do pracy, do ośrodków usług i kultury, co w konsekwencji przełoży się na zwiększenie mobilności ludności i stymulację rozwoju społeczno-gospodarczego regionu. Zdaniem RDOŚ w Katowicach, przywrócenie do eksploatacji linii kolejowej nr 182 ma także duże znaczenie strategiczne. Łącząc bowiem miasta aglomeracji górnośląskiej z Międzynarodowym Portem Lotniczym w Pyrzowicach wspiera realizację polityki ponadlokalnej wyrażonej w „Strategii Rozwoju Obszaru Funkcjonalnego Biały Śląsk na lata 2016 – 2022”*. Ponadto jest jednym z kluczowych projektów horyzontalnych w zakresie infrastruktury technicznej z uwagi na wsparcie rozwoju środkowej części województwa śląskiego, poprawę dostępności obszaru i jego spójności wewnętrznej oraz dostępu do świadczonych usług publicznych. Na potwierdzenie powyższego, organ I instancji przywołał liczne stanowiska wyrażone zarówno w drodze stosownych uchwał organów uchwałodawczych gmin, jak i pism organów samorządu terytorialnego, wnoszonych bezpośrednio do RDOŚ w Katowicach na etapie postępowania pierwszoinstancyjnego. Organ zaakcentował także społeczne poparcie dla realizacji inwestycji, wyrażone w trakcie otwartej dla społeczeństwa rozprawy administracyjnej, przeprowadzonej w ramach postępowania w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla przedmiotowego przedsięwzięcia.

Wskazać należy także, czego nie zrobił organ I instancji, a na co powołał się w swoim wniosku inwestor, że omawiana inwestycja kolejowa przejmie pasażerów z transportu drogowego (w tym w szczególności tych zamierzających korzystać z transportu lotniczego), co spowoduje spadek ilości pojazdów w ruchu drogowym i tym samym zmniejszenie: kosztów eksploatacji pojazdów oraz liczby wypadków na drogach, a także zanieczyszczenia środowiska naturalnego, wraz z ich kosztami społecznymi. W konsekwencji zatem, przedsięwzięcie poprawi jakość i bezpieczeństwo ruchu. Nie bez znaczenia pozostaje także fakt, że funkcjonowanie istniejącego odcinka linii kolejowej, tj. Zawiercie – Siewierz, mimo prowadzenia obecnie wyłącznie ruchu towarowego o niskim natężeniu, negatywnie oddziałuje na środowisko, w tym na ludzi

mieszkających w jej otoczeniu. Realizacja inwestycji wiązać się będzie na tym odcinku m.in. z modernizacją torowiska, budową urządzeń ochrony środowiska (oczyszczenie lub odtworzenie rowów odwadniających, całkowicie nowy system odwodnienia na stacjach i posterunkach stacyjnych, tłumiki akustyczne) i instalacją systemu sterowania ruchem. W konsekwencji zapewni ochronę ludzi mieszkających w otoczeniu przedsięwzięcia, poprzez poprawę standardów jakości środowiska, w szczególności akustycznego.

W tym stanie rzeczy, uznać należy, że rewitalizacja linii kolejowej nr 182, jako działanie o charakterze lokalnym, a nie jednostkowym, bezsprzecznie wypełnia znamiona przesłanki *innego interesu społecznego*, podlegającego ochronie na mocy art. 108 § 1 *kpa*. Zwrócić należy także uwagę na ugruntowane w tym zakresie orzecznictwo sądowno-administracyjne uznające za działania w interesie społecznym: budowę boiska sportowego (por. orzeczenie WSA w Gliwicach z dnia 26 sierpnia 2011 r., II SA/Gl 81/11), budowę ulicy (por. orzeczenie NSA z dnia 21 czerwca 1999 r., IV SA 1425/97), czy też sieci elektroenergetycznej, jako inwestycji celu publicznego (por. orzeczenie NSA z dnia 8 marca 2017 r., sygn. akt: I OSK 2418/16). Rewitalizacja linii kolejowej nr 182 wpisuje się zatem bez wątpienia w katalog działań podejmowanych w interesie społecznym, przedkładanym nad interes indywidualny pojedynczych stron postępowania. Dodać należy także, że, zgodnie z art. 6 pkt 1a ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. *o gospodarce nieruchomościami* (Dz. U. z 2018 r., poz. 121 ze zm.), wydzielenie gruntów pod linie kolejowe oraz ich budowa i utrzymanie stanowią cel publiczny. Tym samym, przedmiotowe zamierzenie inwestycyjne stanowi inwestycję celu publicznego, a to świadczy o jego szczególnym charakterze z punktu widzenia ogółu, określonego w art. 108 § 1 *kpa* mianem interesu społecznego (por. orzeczenie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Krakowie z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt: II SA/Kr 1535/12). Wskazać należy także, że przedmiotowe przedsięwzięcie ubiega się o dofinansowanie ze środków Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko w perspektywie finansowej 2014 – 2022 (priorytet 5.2. *Rozwój transportu kolejowego poza TEN-T*), a w interesie społecznym leży wykorzystanie środków unijnych przewidzianych na realizację infrastruktury kolejowej (por. orzeczenie Naczelnego Sadu Administracyjnego z dnia 14 października 2014 r., sygn. akt: II OSK 821/13).

Podkreślić należy również, że inwestor uzasadniając swój wniosek, stanowiący podstawę wydania skarżonego postanowienia (pismo z dnia 30 listopada 2017 r., znak: IOS6b-4426-11.1/2017), wskazał także na przesłankę *wyjątkowo ważnego interesu strony*. Uzasadnienie wniosku z dnia 30 listopada 2017 r. jest jednak w tym zakresie niepełne. Z wniosku wywieść można co prawda, że interes inwestora jako strony, kształtować się będzie w przedmiotowej sprawie, poprzez realizację zadań statutowych Spółki PKP Polskie Linie Kolejowe S.A., w tym prowadzenie *działalności usługowej wspomagającej transport lądowy, w szczególności prowadzenie ruchu kolejowego i administrowanie liniami kolejowymi, a także utrzymanie linii kolejowych w stanie zapewniającym sprawny i bezpieczny przewóz osób i rzeczy* (por. Statut PKP Polskie Linie Kolejowe S.A., dostępny pod adresem: https://www.plksa.pl/files/public/userupload/pdf/BIP/BIP_Akty_prawne/statut_PLK.pdf). Inwestor wskazał bowiem, że celem planowanego przedsięwzięcia jest polepszenie jakości usług przewozowych i przywrócenie ruchu pasażerskiego na linii kolejowej nr 182, a w kontekście celów szczegółowych dostosowanie infrastruktury technicznej linii do

prognozowanych wielkości przewozów pasażerskich i towarowych oraz osiągnięciu parametrów technicznych wymaganych szczegółowymi regulacjami, określonych w przepisach krajowych. Inwestor nie wskazał jednak konkretnie, jakim dobrom zagraża niewykonanie decyzji, jak np. ochrona dobrej reputacji przewoźnika czy ochrona przed ewentualnymi roszczeniami ze strony podróżnych itp. W doktrynie podkreśla się ponadto, że interes strony, jako przesłanka nadania decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, jest kwalifikowany przez określenie jego rangi, tj. ma to być *wyjątkowo ważny interes strony*. W ocenie GDOŚ, argumentacja przedstawiona we wniosku inwestora z dnia 30 listopada 2017 r. jest zatem niewystarczająca do wykazania zagrożenia niewykonaniem decyzji wyjątkowo ważnego interesu strony. Argumentacja ta wspiera jednak przedstawione wyżej uzasadnienie odnośnie zaistnienia przesłanki *innego interesu społecznego*, która, jako wyłączna, legła u podstaw wydania przez RDOŚ w Katowicach kwestionowanego postanowienia.

Odnośnie *niezbędności*, stanowiącej determinantę każdej z przesłanek określonych w art. 108 § 1 *kpa*, wyjaśnić należy, że przez wykonanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rozumie się możliwość ubiegania się przez inwestora o decyzje następcze, tj. w przypadku linii kolejowej, o decyzję o ustaleniu lokalizacji linii kolejowej oraz decyzję o pozwoleniu na budowę. Na mocy art. 72 ust. 1 pkt 1 i 11 ustawy z dnia 3 października 2008 r. *o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko* (Dz. U. z 2016 r., poz. 353 ze zm.), dalej *ustawa oos*, wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem tych decyzji. Ponadto, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wiąże organy wydające decyzje wskazane w art. 72 ust. 1 *ustawy oos* (art. 86 pkt 2 *ustawy oos*). Powyższe świadczy o tym, że niezbędnym elementem wykonania projektowanej inwestycji, leżącej bezsprzecznie w interesie społecznym, jest niezwłoczne (z uwagi na konieczność uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na całkowicie wstępnym etapie procesu inwestycyjnego) uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w użytecznej, w procesie inwestycyjnym, formie, tj. decyzji ostatecznej lub decyzji nieostatecznej opatrzonej rygorem natychmiastowej wykonalności. Zwłoka w uzyskaniu takiej decyzji i oczekiwanie na zajęcie stanowiska przez organ odwoławczy, które jest możliwe dopiero po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego i wszystkich czynności procesowych z tym związanych, niewątpliwie zagraża *innemu interesowi społecznemu*, zdefiniowanemu na kanwie przedmiotowej sprawy, jako realizacja społecznie bardzo potrzebnej inwestycji transportowej. Wskazać należy także, że uzyskanie dofinansowania ze środków unijnych jest uzależnione od momentu skutecznego zakończenia poszczególnych etapów procesu inwestycyjnego. W konsekwencji, zapewnienie dofinansowania warunkuje kontynuację działań inwestycyjnych i tym samym wypełnia przesłankę *niezbędności*, o której mowa w art. 108 § 1 *kpa*.

W zakresie zarzutu zażalenia wskazanego w pkt 2 niniejszego rozstrzygnięcia, wyjaśnić należy, że wyżej przedstawiona argumentacja, co do niezbędności nadania rygoru natychmiastowej wykonalności, przeczy podnoszonym w tym zarzucie tezom stron skarżących. W szczególności, co zostało już ustalone, opatrzenie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach rygorem natychmiastowej wykonalności bezpośrednio przeciwdziała zagrożeniu w postaci niezrealizowania społecznie uzasadnionej inwestycji, zarówno pod

względem prawnym i finansowym. Podkreślić należy, że uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest niezbędne w celu ubiegania się o zezwolenie na realizację projektowanej linii kolejowej, stanowiące podstawę do rozpoczęcia prac budowlanych. W dalszej kolejności podkreślenia wymaga, że realizacja przedmiotowego zamierzenia nie leży w wyłącznym interesie inwestora. Rewitalizacja linii kolejowej jest bowiem inwestycją związaną z interesem całej wspólnoty lokalnej, a nie jedynie Spółki ją realizującej. Ponadto, prawdopodobieństwo uzyskania dofinansowania ze środków unijnych nie stanowi przesłanki warunkującej odmowę nadania rygoru natychmiastowej wykonalności, stąd argumenty stron skarżących, co do niepewności zapewnienia środków na realizację inwestycji, należy uznać za nietrafione. Jak wynika z informacji uzyskanych telefonicznie z Centrum Unijnych Projektów Transportowych (stanowiącego instytucję pośredniczącą w POIiŚ 2014-2022) i *Szczegółowego Opisu osi priorytetowych POIiŚ 2014-2020*, dalej *SzOop* (str. 172), dostępnego pod adresem: https://www.pois.gov.pl/media/62555/SzOOP_POIS_v_8_4.pdf, w przypadku projektów realizowanych w ramach grupy A: *Kolej poza TEN-T* (za wyjątkiem projektów zakupu lub modernizacji taboru kolejowego), jak przedmiotowa inwestycja, obowiązuje pozakonkursowy tryb wyboru projektów (tzw. projekt indywidualny). Biorąc zaś pod uwagę zasady wyboru projektów do dofinansowania i stosunkowo niewielką ilość dopuszczalnych beneficjentów (PKP PLK S.A., PKP S.A., PSP, por. *SzOop*, str. 174), warunkującą ilość złożonych wniosków o dofinansowanie, prawdopodobieństwo uzyskania środków unijnych na realizację przedmiotowego przedsięwzięcia, może być uznawane za wysokie.

Wskazać należy także, że organ odwoławczy nie jest w stanie wywieść źródła informacji przedstawionych przez skarżących, co do braku *możliwości i konieczności skonsumowania postanowienia nakładającego rygor z uwagi na pozostawanie przedmiotowej linii kolejowej w fazie projektowania*. Podmiot dysponujący nieostateczną decyzją o środowiskowych uwarunkowaniach zaopatrzoną w rygor natychmiastowej wykonalności, jak PKP Polskie Koleje Państwowe S.A. w przedmiotowej sprawie, jest uprawniony do ubiegania się o uzyskanie decyzji o zezwoleniu na realizację inwestycji z chwilą wydania postanowienia na podstawie art. 108 § 2 *kpa*. Wydana przez organ I instancji decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach staje się bowiem wtedy natychmiast wykonalna. Podkreślić przy tym należy, że w przypadku decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, nadanie rygoru natychmiastowej wykonalności ma inwestorowi umożliwić dalsze przeprowadzanie procesu inwestycyjnego. To, że nieostateczna decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach nie podlega egzekucji administracyjnej nie oznacza, że nie można takiej decyzji nadać rygoru natychmiastowej wykonalności (por. orzeczenie NSA z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt: II OSK 1066/55).

Rozpatrując łącznie zarzuty zażalenia wymienione w pkt 3 i 4 niniejszego rozstrzygnięcia, wyjaśnić należy, że przedmiotowe postanowienie zapadło w wyniku wnikliwej analizy przez GDOŚ przesłanek określonych w art. 108 § 1 *kpa*, poprzedzonej wyważaniem interesu społecznego z indywidualnym interesem poszczególnych stron postępowania i wskazywanymi przez skarżących wartościami, których realizacja również leży w interesie społecznym (jak np. ochrona środowiska). Zestawiając jednak rangę inwestycji celu publicznego z subiektywnym przeświadczeniem pojedynczych stron postępowania, co do wadliwości raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i wydanej na jego podstawie decyzji o środowiskowych

uwarunkowaniach oraz ewentualnej możliwości spowodowania znaczących straty w środowisku, prymat należy przyznać interesowi społecznemu, sprecyzowanemu przez ustawodawcę w wyraźny sposób. *Skoro przestanka celu publicznego może zgodnie z regulacjami Konstytucji RP uzasadniać ingerencję w istotę praw i wolności, w tym prawa własności (...), to tym bardziej może uzasadniać nadanie decyzji administracyjnej rygoru natychmiastowej wykonalności* (por. orzeczenie WSA w Krakowie z dnia 20 grudnia 2012 r., sygn. akt: II SA/Kr 1535/12). Dodać należy także, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, ze względu na swój prejudycjalny charakter względem zezwolenia na realizację inwestycji, nie stanowi aktu, który dawałby podstawę do rozpoczęcia robót i realizacji inwestycji, a tym samym *nie narusza na tym etapie inwestycyjnym żadnych praw skarżących w postaci wyrządzenia znacznej szkody lub nieodwracalnych skutków* (por. postanowienie NSA z dnia 6 lipca 2010 r., sygn. akt II OZ 658/10). Określa ona jedynie zgodność zamierzenia inwestycyjnego z przepisami prawa w zakresie ochrony środowiska. Obowiązek wykonania nałożonych jej mocą na inwestora warunków realizacji przedsięwzięcia będzie się aktualizował *dopiero po uzyskaniu ostatecznego zezwolenia inwestycyjnego(...)* i *to dopiero wraz z rozpoczęciem realizacji inwestycji* (orzeczenie NSA z dnia 18 maja 2016 r., sygn. akt: II OSK 1066/15).

Odnosząc się do zarzutu uwzględnienia przez organ I instancji stanowisk podmiotów pozbawionych przymiotu strony, należy wpięrcw wyjaśnić, że skarżący nie sprecyzowali jakie podmioty mają na myśli. Jak wynika z uzasadnienia kwestionowanego postanowienia, organ I instancji wziął pod uwagę w przedmiotowej sprawie stanowiska organów wykonawczych i uchwałodawczych samorządu terytorialnego. W ocenie tut. organu, stanowiska te nie determinowały jednak rozstrzygnięcia, a jedynie zostały użyte na potwierdzenie aprobaty lokalnej społeczności względem realizacji inwestycji. Nawet gdyby, rewitalizacja linii kolejowej nr 182 nie miała szerokiego poparcia lokalnej społeczności, to jej realizacja i tak, ze względów wskazanych powyżej (inwestycja celu publicznego, zaspokojenie potrzeb szerokiej grupy odbiorców) traktowana byłaby jako urzeczywistnienie interesu społecznego. Podkreślić należy także, że nie sposób nie uznawać wójtów, burmistrzów i prezydentów miast za reprezentantów społeczności lokalnej, w tym także i części osób legitymujących się interesem prawnym w postępowaniu. Zgodnie bowiem z art. 31 w zw. z art. 11a ust. 1 pkt 2 oraz ust. 3 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (Dz. U. z 2017 r., poz. 1875 t.j.), wójtowie oraz prezydenci miast są reprezentantami gmin, stanowiących wspólnotę samorządową złożoną z mieszkańców, kierującymi jej bieżącymi sprawami i reprezentującymi gminę na zewnątrz. Organy te, jako wybierane w wyborach powszechnych, odpowiadają przed społeczeństwem za działania realizowane przez gminę – w tym prawidłową komunikację z mieszkańcami, reprezentowanie stanowiska mieszkańców na zewnątrz, czy realizację działań korzystnych dla gminy.

W tym stanie rzeczy, wbrew zarzutom zażalenia, nie można przypisać postanowieniu pierwszoinstancyjnemu zarzutu dowolności w przedmiocie oceny przesłanek warunkujących możliwość nałożenia na decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach rygoru natychmiastowej wykonalności, a jedynie braki w uzasadnieniu, co zostało konwalidowane niniejszym rozstrzygnięciem.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.

Niniejsze postanowienie jest ostateczne w administracyjnym toku instancji. Na postanowienie służy stronie skarga wnoszona na piśmie do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska, w terminie 30 dni od dnia otrzymania postanowienia.

z upoważnienia
Generalnego Dyrektora Ochrony Środowiska
Zastępca Generalnego Dyrektora
Ochrony Środowiska

Marek Hejs
Marek Kajb

Otrzymują:

1. PKP Polskie Linie Kolejowe S.A., reprezentowana przez Ewę Makosz, Dyrektor Biura Ochrony Środowiska Centrali Spółki, ul. Targowa 74, 03 – 734 Warszawa,
2. Danuta Machura, ul. Kielecka 5, 42 – 470 Siewierz,
3. Tadeusz Machura, ul. Kielecka 5, 42 – 470 Siewierz,
4. Marzena Kuczyńska Chałada, ul. Kolejowa 45, 42 – 470 Siewierz,
5. Paweł Chałada, ul. Kolejowa 45, 42 – 470 Siewierz,
6. Pozostałe strony postępowania na podstawie art. 49 *kpa* w związku z art. 74 ust. 3 *ustawy oos*, poprzez obwieszczenie lub w inny zwyczajowo przyjęty sposób publicznego ogłaszania, w:
 - Urzędzie Miejskim w Tarnowskich Górach, ul. Rynek 4, 42 – 600 Tarnowskie Góry,
 - Urzędzie Miejskim w Miasteczku Śląskim, ul. Rynek 8, 42 – 610 Miasteczko Śląskie,
 - Urzędzie Gminy Ożarówice, ul. Dworcowa 15, 42 – 625 Ożarówice,
 - Urzędzie Gminy Mierzęcice, ul. Wolności 95, 42 – 460 Mierzęcice,
 - Urzędzie Miasta i Gminy Siewierz, ul. Żwirki i Wigury 16, 42 – 470 Siewierz,
 - Urzędzie Miasta Poręba, ul. Dworcowa 1, 42 – 480 Poręba,
 - Urzędzie Miejskim w Łazach, ul. Traugutta 15, 42 – 450 Łazy,
 - Urzędzie Miejskim w Zawierciu, ul. Leśna 2, 42 – 400 Zawiercie,
 - Urzędzie Gminy Świerklaniec, ul. Młyńska 3, 42 – 622 Świerklaniec,
 - Regionalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska w Katowicach, ul. Dąbrowskiego 22, 40 – 032 Katowice,
 - Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, ul. Wawelska 52/54, 00 – 922 Warszawa.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach, ul. Dąbrowskiego 22, 40 – 032 Katowice.